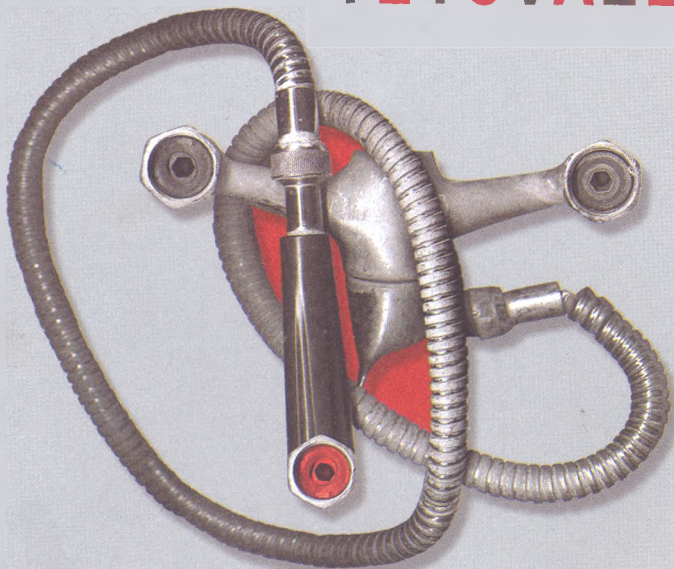

Bitef teatar **S E Z O N A**

2 0 0 3
2 0 0 4

ČAS IZ Konstantin Kostjenko
TETOVAŽE

ČAS IZ
Konstantin
Kostjenko
TETOVAŽE

Bitef teatar

S E Z O N A

2 0 0 3

2 0 0 4

Konstantin Kostjenko "Čas iz tetovaže"

Prevod: Novica Antić

Režija: Stevan Bodroža

Kostim i scena: Dejan Pantelić

Muzika: Vedran Vučić

Lica

Garin: Dragan Petrović

Prilepak: Ivan Tomić

Mutavi: Miloš Vlalukin

Premijera - 8. decembar 2003. u 20 časova

Konstantin Kostjenko

Autobiografija

Ja, Konstantin Kostjenko, rođen sam 23. januara 1966. godine u gradu Artjom, Primorski kraj*, živim u Habarovsku.

Rastao sam bez oca, podizala me je majka. Kada sam napunio 3 godine, ona je počela da mi usađuje ljubav ka književnosti, tačnije ka ruskoj poeziji. Pričala mi je da sam već u tom uzrastu prilično tačno citirao biografije Puškina i Ljermontova. Naročito me je, ko zna zašto, zaokupljao Ljermontov, njegova tragična i čudna sudbina.

U svojoj petoj godini sam naučio da čitam. Prva knjiga koju sam pročitao bile su priče za decu L. N. Tolstoja. Nekako baš u tom uzrastu sam počeo da sastavljam kratke pričice ali pošto nisam umeo da pišem, moji ukućani su ih snimali na magnetofonsku traku. Diktirao sam ih u magnetofon potpuno sam, molio sam sve prisutne da izađu iz sobe, stideo sam se. Onda je došla škola. U tom periodu sam, u svoju svesku na kocke, zapisivao naučno-fantastične pričice. Ali nisam imao strpljenja da ih dovršim, sve one su ostale u obliku nabacanih ideja.

Posle srednje škole sam pokušavao da upišem književnost, hteo sam da postanem pisac. Priče sa kojima sam konkurisao bile su napisane u nekakvom maglovitom, kafkijanskom stilu. Naravno, nisu me primili.

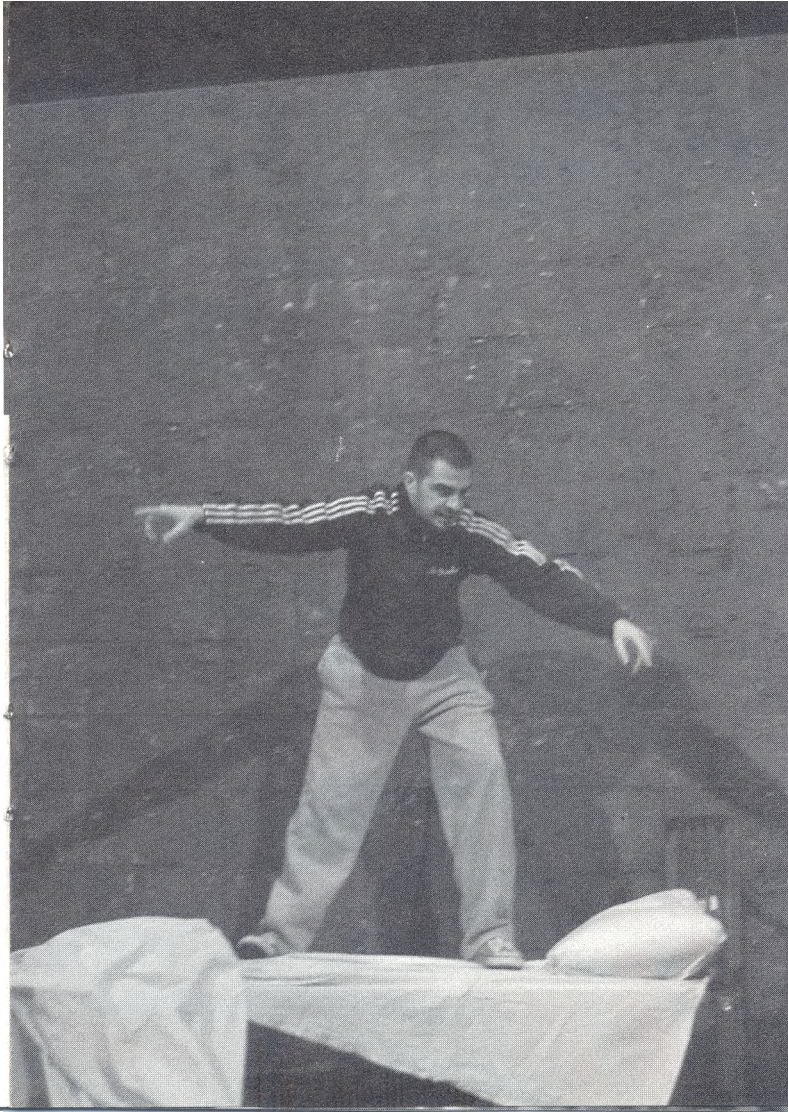

Onda je došao period psihološke krize, droga, alkohol. Čak sam pao i u kliničku smrt u Odeljenju intenzivne nege toksikologije. Tada sam, kao u nekom snu, video dugačak hodnik, sličan bolničkom, sa oljuštenim zidovima, u kome su na klupicama sedeli mirni ljudi i čekali da ih pozovu. Dogurao sam čak do toga da sam džepario u gradskom saobraćaju i otimao tašne usamljenim ženama.

Zatim sam u 22. godini napravio nagli zaokret. Pobegao sam što dalje od starog društva, čak u Kazahstan. Tamo sam počeo da vodim normalan život, počeo sam da pišem. Ali ni tu nisam izdržao: zbog raznih gluposti i nesporazuma sam osuđen na dve godine uslovnog zatvora. Kaznu sam izdržavao u KP domu otvorenog tipa. Posle izdržane kazne se vraćam na Daleki Istok, u Habarovsk. Tu zasnivam porodicu. Pokušavam da nastavim sa školovanjem, konkurišem na pozorišnoj režiji, primaju me ali ja odustajem: nedostajalo mi je strpljenje, a i učinilo mi se da sve to nije za mene. Vodio sam život u stilu Martina Idna: ustajao u 4-5 izjutra, pisao, gutao razne knjige, slao raznim izdavačkim kućama tone rukopisa, i isto toliko tona cepao. Niko mi ništa nije objavljivao i zapao sam u krajnju bedu.

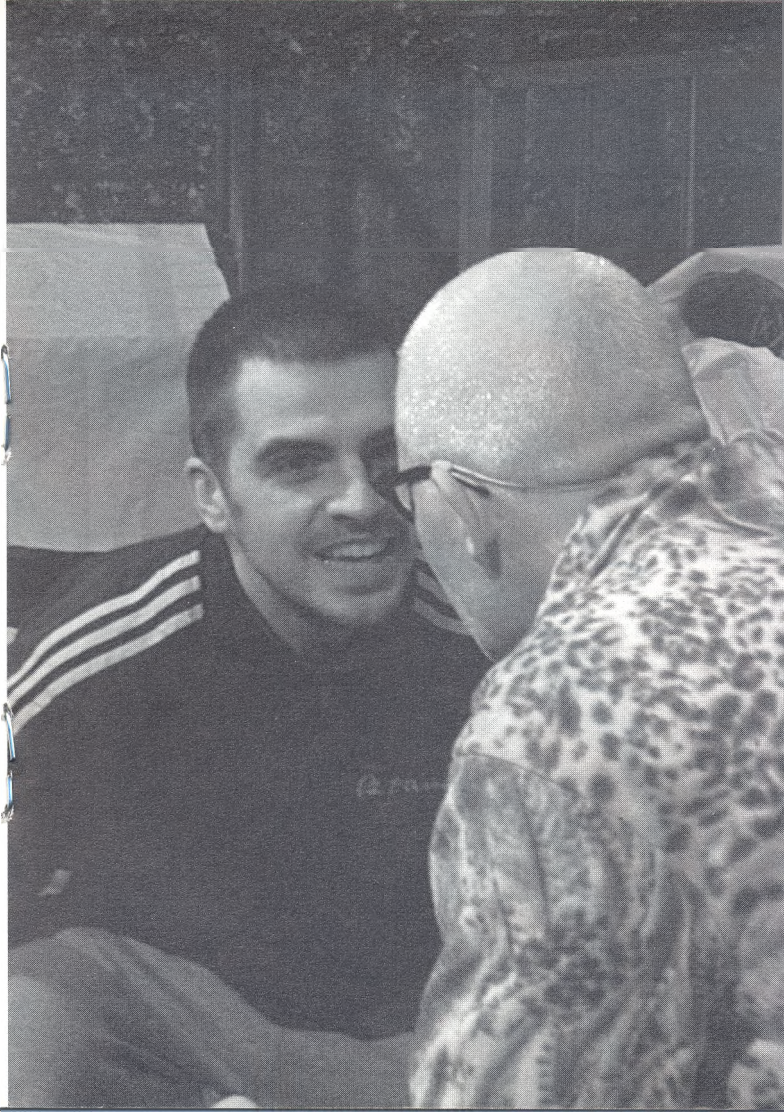
Drame sam počeo da pišem dosta kasno, u 35. godini. Tada sam završavao Fakultet kulture. Nas nekolicina studenata je osnovalo svoje malo pozorište u kome smo režirali svoje drame.

Moje drame su bile dobro primljene od strane ljudi do čijeg mišljenja mi je stalo. Moju dramu "TO" su preveli na francuski i izveli je na festivalu u Nansiju.

Posle toga sam završio i poslediplomske studije na temu savremene dramaturgije na univerzitetu Novosibirsk. Počeo sam sa takozvanim avangardnim dramama, zamršenim i delimično nerazumljivim. Bilo mi je zanimljivo da rušim, ili bar da mislim da sam srušio, strukturu tradicionalne svesti, sistem vrednosti zamišljenog čitaoca. Ali, zatim su u mom životu počeli da se događaju takvi zaokreti, lomovi i takav vid literarnog izraza, zamršen i izveštačen, nije mogao da me zadovolji. Uzbudivala su me nekakva pitanja više kategorije, kojima se, izuzimajući velike ruske klasike, malo ko bavi.

Moje sadašnje ubeđenje: postoji dvostruka evolucija - biološka, koja se odigrava (odigravala se) bez uticaja samog čoveka, individue, koji je odjednom, po nekom višem naumu, izgubio krzno i rep i automatski se pretvorio u čoveka - i evolucija čovekove svesti, duha koji traži izuzetan lični napor, želju da postaneš čovek (u višem smislu). Mislim da je literatura pravi pokazatelj tog psihološkog, duhovnog (mada to sigurno zvuči smešno u ovom istorijskom trenutku) stanja u kome se nalazi čovek, čovečanstvo i šta se sa njima događa. Ona je kvintesencija ljudskog stanja. Umetnik, pisac, bi trebalo da se nalazi negde pri vrhu, da osvaja vrhunce ljudske svesti, i da odande zove druge ljude, koji nemaju vremena da se bave empirijom (istina, za to su uvek postojali proroci koji su smetali drugima da mirno spavaju u senci sopstvenog neznanja). Može se, naravno, reći da je ovo potpuna glupost. Može se reći da je sve to već bilo i doživelo krah (to nije bio potpuni krah, već su to bili trenuci očaja, kada se tvrdilo da je haos neminovan, ali to su one teškoće unutarnje evolucije). Ali, ako pogledamo šta

se dešava sa ljudima danas (sva ta duhovna apatija, ništavnost postupaka, koji postaju uobičajena norma) i uporedimo kakve knjige, filmove, upotrebljavaju, da, upotrebljavaju ti ljudi, lako je izvući adekvatne zaključke.

A. Tojnbi, savremeni istoričar piše da se napredak jedne civilizacije ne izražava tehničkim inovacijama ili dostupnošću zabave i sitošću ljudi, već nivoom svesti, nivoom kulture. On čak primećuje da se često u spoljašnjem sjaju i napredku krije poražavajući stepen ljudskog potencijala koji je na katastrofalno niskom nivou. U isto vreme, socijalni potresi i krize ogoljuju živi nerv čovečanstva, prisiljavaju mnoge ljude da se okrenu svom unutaršnjem svetu - onom koji čoveka čini čovekom (mislim tu na temu katarze u umetnosti i temu bezidejnosti i mnogostruke "zabavnosti" umetnosti kojoj ona često teži). Nije slučajno to što mnogi govore da još od vremena Hrista čovečanstvo nije uspeo da se uzdigne na viši nivo, već je postepeno tonulo u degradaciju. Ne znam koliko sve ovo ima veze sa mojom biografijom ali ja s tim živim u poslednje vreme, pokušavajući da se rukovodim ovim principima.

*Primorski kraj - veliki region u Rusiji
na Tihom okeanu, glavni grad Vladivostok
(prim. prev.)

Stevan Bodroža

Rođen je 1978. u Beogradu.

Diplomirao 2002. godine na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu, smer Pozorišna i radio režija.

Režije:

Edne Mazije "Ljuljaška", pozorište Duško Radović, Beograd
Mileta Prodanović "Ovo bi mogao biti Vaš srećan dom",
Beogradsko dramsko pozorište

Jun Fose "Majka i dete", Beogradsko dramsko pozorište
R.W. Fasbinder "Gorke suze Petre fon Kant", Beogradsko
dramska pozorište

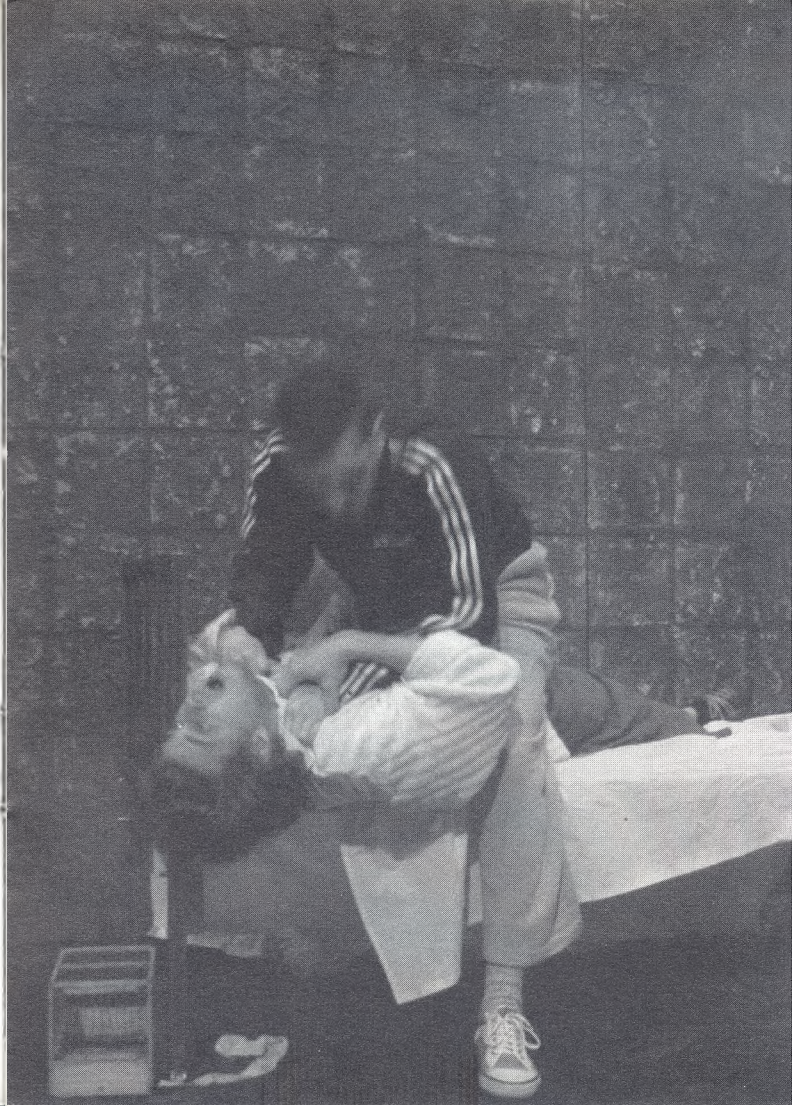
Marius Mayenburg "Vatreno lice", Beton hala, Beograd
Hajner Miler "Medeja - obala, đubrište", Beton hala, Beograd

Asistent na Fakultetu dramskih umetnosti smer Pozorišne i
radio režije.

ČAS IZ TETOVAŽE je priča o anatomiji nasilja. U ovoj drami nasilje je univerzum u kome sve emocije, misli i postupci poprimaju atribute mržnje i transformišu se u materiju nasilja. U zatvoreni svet Prilepka I Garina, omeđen zidovima zatvorske ćelije, stupa Mutavi, prelepi nemi dečak, i narušava nategnutu, ali postojeću, ravnotežu između prva dva stanovnika tog poniženog i nevidljivog sveta. Talog umrtvljene neuroze, potisnute slike osakaćene podsvesti, bivaju podignute sa dna psihe i lice Mutavog postaje kapija kroz koju unutrašnji mrakovi Prilepka i Garina prodiru u spoljašnji svet.

Ova drama dešava se daleko od očiju, iza zidova ruskog (sibirskog?) zatvora, i njeni akteri nemaju izbora sem da se stalno suočavaju sa prizorima sopstvene niskosti, bede i straha, koji ih razdiru i teraju na stalno samopovređivanje i agresiju nad drugim, produžene u beskrajni apsurd patnje. Situacije ove drame su arhetipske i u isto vreme hiperrealistične jer se bave strašću, stidom, ljubomorom, čežnjom za slobodom i željom za samouništenjem. Ono što je posebno uzbudljivo je Konstantinov jezik, neprekidni tok kontaminirane podsvesti, autentično dočarane iskidane psihe, koji na sceni stvara gustu magmu radnje, kroz koju se reditelj i glumci probijaju pokušavajući da dočaraju višeslojni svet ovog ruskog Ženea.

Stevan Bodroža
reditelj

Bitef teatar:

Skver Mire Trailović 1

direkcija:

Terazije 29/I

Beograd

Tel: (+381 11) 3243 108, 3243 109

Fax: (+381 11) 3243 966

box office: (+381 11) 3220 608

E-mail: bitef@bitef.co.yu

www.bitef.co.yu

2 0 0 3

2 0 0 4

